

[Korsgaard.]

synes mig dog noget tvivlsom, fordi Staten i og for sig har Penge nok, og fordi de Penge, man her faar, kan man praktisk talt ingen Rente faa for, og fordi det, hvis der dog gaar en 2—3 Aar, før man kommer til at bruge Pengene, og man næsten ingenting faar i Rente og samtidig skal betale omkring 3½ pCt. i Gennemsnit i Forrentning, efterhaanden bliver en noget dyr Historie. Men som sagt, navnlig med den Begrundelse, at man her binder nogle Penge, hvad jeg i Øjeblikket maa anse for forstandigt, kan jeg anbefale Lovforslaget.

Bertel Dahlgaard: Selv om Staten endnu har betydelige Beløb tilbage af de store Statslaan, der blev optaget i September i Fjor, vil jeg dog anse det for rigtigt, at Staten nu, saaledes som der her stilles Forslag om, gaar til Optagelsen af et større Laan. Jeg tror, det er rigtigt, at Staten benytter Lejligheden til at optage Laan paa de Vilkaar, Pengemarkedet nu byder. Staten skulde efter Krigen ikke gerne ud i saadanne Laanetransaktioner, som det blev nødvendigt for den danske Stat at indgaa paa umiddelbart efter sidste Krig. Jeg vil ogsaa mene, at Optagelsen af et saadant Laan vil virke stabiliserende paa de økonomiske Forhold her i Landet i det hele taget.

I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg selvfølgelig gerne havde set, at den Del af Laanet, der gaar paa de 30 Aar, havde været noget større, men det har formentlig ikke kunnet opnaas.

Med Hensyn til, hvorledes der i den kommende Tid skal disponeres over de Penge, det her drejer sig om, gaar jeg ud fra, at den højtærede Finansminister vil give Oplysninger i Finansudvalget.

Jeg vil gerne dernæst understrege, at Forslaget om det lange Statslaan i og for sig er en Understregning af, at Rentenniveauet for lange Laan nu her i Landet ligger omkring 4 pCt. Jeg tror, det vilde være ønskeligt, at den Tanke trængte igennem, at heromkring vil man nu ud fra alle Synspunkter anse det for rigtigt at holde Rentefoden i den kommende Tid, ogsaa saa vidt muligt efter Krigen. Vi skal ikke paa dette Omraade saa lidt som paa andre økonomiske Omraader tilstræbe de stærke eller store Svingninger, og en meget stærk Nedpresning af Rentefoden nu, som ganske utvivlsomt meget vel var mulig, men som efterfulgtes af en stærk Reaktion i Rentefoden og Obligationskurserne efter Krigen, vilde efter min Mening ikke være til Gavn for den økonomiske Udvikling herhjemme i

det hele taget. Men altsaa 4 pCt. er nu fastlagt som den almindelige Rentefod paa lange Laan her i Landet, og Staten har selv taget Konsekvensen deraf med Hensyn til meget omfattende Konverteringer.

Jeg tror, at naar det er Tilfældet, skulde man i det hele taget tage denne Konsekvens med Hensyn til den Obligationsmasse, der ligger paa en Rentefod af over 4 pCt. Den Diskussion for og imod paa dette Omraade, som har været ført i den sidste Tid, og som særlig føres frem fra Forsikringskredse, forekommer det mig burde høre op. Forsikringsselskaberne har baseret deres Præmier paa Dødelighedstavler, hvis Dødelighed ligger betydeligt højere end den faktiske Dødelighed her i Landet. De har baseret deres Præmier paa en Rentefod, der er under 4 pCt. Der er derfor ikke nogen Grund til de ensidigt farvede Advarsler, der her fremsættes. Jeg tror, det var klogt, om man ganske simpelt anerkendte, at nu maatte Konsekvensen tages af den Rentefod, der faktisk er her i Landet, og at man saa til Gengæld fik et Til-sagn om, at det ogsaa er Hensigten at blive liggende omkring dette Niveau.

Altsaa, jeg pointerer igen, vi skulde indstille os paa, ligesom Staten har gjort, at stabilisere Renteforholdene omkring de 4 pCt. og saa tage Konsekvensen heraf. Hvis Staten var enig i den Betragtning, kunde Staten vel ogsaa virke noget mere støttende over for de øvrige Konverteringer, som kunde foretages, og som formentlig vil blive aktuelle paa et eller andet Tidspunkt alligevel.

Jeg er ganske klar over, at Konverteringernes Gennemførelse forudsætter, at der træffes de i øvrigt nødvendige Foranstaltninger til Hemningen af Ejendomsomsætningen, saadan som der allerede forhandles om. Det var meget bemærkelsesværdigt, at i en Tale, som Nationalbankens Førstestirektor holdt i Aftes, pegede Direktør Bramsnæs netop paa, at efter at der i det sidste Aar var indtraadt en nogenlunde Prisstabilisering, var det vigtigste Omraade, hvor der er et Uroelement, det vigtigste Omraade, hvor der kan fremkomme Inflationfølgere af den ene eller anden Art, Om-sætningen og Prisforholdene paa faste Ejendomme.

Saa maa jeg maaske endnu lige tilføje, at det kan ikke undgaas, naar den almindelige Mand ude i Erhvervslivet Gang paa Gang ser, at Staten kan optage korte Laan til 2½ pCt., og han derefter ser paa, hvad han selv maa betale i sin Bank for korte Penge, og samtidig ikke hører om andet